

Γ. ΤΣΑΓΚΑΡΟΛΑΣ

Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλλήν Ἴατρος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΑΓΚΑΡΟΛΑΣ

ΒΕΝΕΤΟ ἤδη ἀπὸ πολλοῦ γνωστὸς ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ παρόντος *Ἡμερολογίου*, προτιθεμένου οὐ μόνον νὰ συνδέσῃ διὰ πνευματικῆς ἐπικοινωνίας τοὺς ἀπανταχοῦ, καὶ δὴ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, πολυπληθεῖς αὐτοῦ ἀναγνώστας πρὸς τοὺς ὅπωςδῆποτε ἐκπροσωποῦντας τὴν σύγχρονον ἐν Ἑλλάδι λογοτεχνίαν καὶ φιλολογικὴν παραγωγὴν, ἧς πιστὴν ἐν σμικρῷ τὴν φυσιογνωμίαν μοχθεῖ νὰ ἐξεικονίζῃ κατ' ἔτος, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίσῃ βαθμηδὸν αὐτοῖς διὰ τῆς ἐτησίας *Βιογραφικῆς Πινακοθήκης* τοὺς διαπρεπεστερέους ἐν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ Ἑλληνας, καταχωρίζον τὰς προσωπογραφίας αὐτῶν μετὰ τῶν ἀναγκαίων βιογραφικῶν σημειώσεων. Οὕτω, φρονοῦμεν, ἐξυπηρετεῖται ἐν μέρει καὶ μία ἐθνικὴ, ὡς εἶπεῖν, ἀνάγκη, ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ γνωρίζωσιν οἱ Ἕλληνες τὴν Ἑλλάδα των καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀμοιβαίως τὰ πολλαχοῦ ἔξοχα τέκνα τῆς.

Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ ἀναγνώσται τοῦ *Ἡμερολογίου* μετὰ χαρᾶς θὰ συναντήσωμεν ὧδε τὴν εἰκόνα τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διακεκριμένου ἱατροῦ καὶ Διευθυντοῦ τοῦ αὐτόθι Νοσοκομείου τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος κ. Γεωργίου Τσαγκαρόλα, παρ' ἧς ὁ συμπαθὴς ἀνὴρ ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς ἐξεχούσας καὶ προσφιλεῖς προσωπικότητας. Ὁ κ. Γ. Τσαγκαρόλας, ἔλκει μὲν τὴν καταγωγὴν ἐκ Κρήτης, ἀλλ' ἐγεννήθη ἐν Κερκύρα, ἔνθα διανύσας τὰς πρώτας ἐγκυκλίους σπουδὰς, μετέβη εἰς Παρισίους ἐπιδοθεὶς μετ' ἔρωτος καὶ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἱατρικῆς παρὰ τῷ Nelaton, οὗτινος ἐπὶ πολλὰ ἔτη διετέλεσε βοηθὸς καὶ ἐσωτερικὸς ἱατρός τοῦ ὑπ' αὐτὸν Νοσοκομείου (aide καὶ interne). Μετὰ λαμπρὰς σπουδὰς καὶ πολυετῆ πρακτικὴν ἄσκησιν, καταρτισθεὶς ὡς ὀλίγοι τῶν ἐκεῖθεν παλινεστούντων ἐλλήνων σπουδαστῶν, κεκτημένος δέ, πλὴν τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ κεφαλαίων, καὶ ἀρίστην ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν καὶ ἦθους προσή-

νειαν καὶ προσωπικὰς χάριτας ζηλευτάς, κατῆλθεν τῷ 1865 εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἔνθα δὲν ἐβράδυνε νὰ καταλάβῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διαπρεπῆ θέσιν, καὶ νὰ κατακτήσῃ τὰς συμπαθείας καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἑλληνικῆς παροικίας, διακριθεὶς κατὰ τὰ πρῶτα ἔτι βήματα τοῦ κοινωνικοῦ του σταδίου διὰ τε τὴν ὀξυδέρκειαν καὶ τὸ μονοноῦ ἀλάνθαστον εἰς τὰς διαγνώσεις του, τὴν ἱεράν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον καὶ τὴν ὑποχρεωτικὴν καὶ κάλοκάγαθον πρὸς τοὺς πάσχοντας συμπεριφορὰν του. Ἡ πρὸς τὴν φιλάνθρωπον ἐπιστήμην πίστις καὶ προσήλωσις του διετρανώθη ἔτι μᾶλλον, ὅταν μικρὸν μετὰ τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐγκατάστασιν του ἐνεσκηψεν αὐτόθι ἡ βροτολοιγὸς χολέρα, καθ' ἣν ἐνῶ ὁ πανικὸς εἶχε φυγαδεύσει προτροπάδην τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, ἐν τούτοις παρέμεινεν, αὐτὸς μόνος ὑπολειφθεὶς, ἰατρὸς τοῦ Νοσοκομείου πιστὸς εἰς τὸ καθῆκον καὶ τὴν ἱεράν ἀποστολὴν του, ὡς ὁ ἀνδρεῖος στρατιώτης ἐν ὥρᾳ μάχης, διότι πράγματι καὶ ὁ Τσαγκαρόλας, ὡς ἀληθῆς ἥρωας, μὲ προφανῆ θυσίαν τῆς ἰδίας του ζωῆς, προέταξε τὰ στήθη κατὰ τῆς ἀπαισίας καταστροφῆς καὶ παρέσχε πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ τὴν σώτειραν ἰατρικὴν συνδρομὴν εἰς τε τοὺς ἀθρόους συρρέοντας ἀσθενεῖς ἐν τῷ Νοσοκομείῳ, καὶ πανταχοῦ τρέχων ἀκούραστος ὅπου τὸν ἐκάλει ἡ φωνὴ τῆς φιλάνθρωπίας καὶ τοῦ καθήκοντος. Ἡ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περίστασιν θαυμαστὴ γενναιοφροσύνη τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἡ βαθμηδὸν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Ἀλεξανδρινῆς κοινωνίας ἐπιβαλλομένη ἰκανότης αὐτοῦ, ἀνεβίβασαν αὐτὸν εἰς τὸ τιμητικὸν ἀξίωμα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος, εἰς τὴν τελειοποίησιν τοῦ ὁποῦ ἀφωσιώθη ἔκτοτε ὀλοψύχως, καταστήσας αὐτό, προϊόντος τοῦ χρόνου, οἷόν ἐστι καὶ φημιζεται καὶ θαυμάζεται σήμερον, ἥτοι ἐφάμιλλον πρὸς τὰ κράτιστα ἐν Εὐρώπῃ. Παρακολουθῶν μετὰ ζήλου διαπύρου τὰς ὁσημέραι ἐπιτελουμένας προόδους τῆς ἐπιστήμης εἰσῆγαγεν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ πᾶσαν ἐφικτὴν βελτίωσιν καὶ διωργάνωσεν αὐτὸ κατὰ τοὺς τελειοτέρους ὅρους τῆς ὑγιεινῆς καὶ θεραπευτικῆς πλουτίσας τὸ τμήμα μάλιστα τῶν ἐγχειρήσεων δι' ἐντελῶν ἀπολυμαντικῶν καὶ ἀντισηπτικῶν μηχανημάτων, χειρουργικῶν ἐργαλείων, κλπ. κλπ.

Ὁ Τσαγκαρόλας διακρίνεται καὶ ὡς ἔξοχος χειρουργὸς εὐρωπαϊκῆς ἀπολαμβάνων ὑπολήψεως, ἐνεργῆσας ἐπιτυχῶς πληθὺν σπουδαίων καὶ πολυπλόκων ἐγχειρήσεων, ἰδίᾳ τοῦ ἥπατος δι' ἣν θεωρεῖται μοναδικὸς καὶ ἀπαραμίλλος, ἐφευρὼν ἰδίαν ἐπιτυχῆ μέθοδον τοιαύτης διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν πλευρῶν. Ἐκ τῶν ἐγχειρήσεων τῆς κύστεως κατήρτισε μεγάλην καὶ περιεργοτάτην συλλογὴν λίθων ὑπὲρ τοὺς 700. Εὐνόητον ὅθεν ὅτι ἀπολαύει ἀμε-

ρίστου ἀγάπης οὐ μόνον παρὰ τῆ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ λαῷ τῶν ἰθαγενῶν, οἵτινες ἀποκαλοῦσιν αὐτὸν πασοῦν τῶν ἰατρῶν. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καθιστᾷ ὑπέροχον τὸν Τσαγκαρόλαν, ἀγαπητότατον δὲ καὶ ἀξιόζηλον, εἶνε ὅτι διακαίεται ὑπὸ τῶν ἀγνοτέρων πατριωτικῶν αἰσθημάτων, πρόμαχος πάσης ἐθνικῆς ἰδέας, ἔχων τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἐνεργείας εἰς ὅλας τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζομένας ἐθνικὰς περιστάσεις. Εἰ καὶ ἄγει ἤδη τὸ πεντηκοστὸν πέμπτον περίπου ἔτος τῆς ἡλικίας του, οὐχ ἥττον φαίνεται νεώτερος κατὰ δέκα καὶ δεκαπέντε ἔτη, οὕτω δὲ θαλερός, ἀκμαῖος, εὐπροσήγορος, χαρίεις, καὶ εἰλικρινὴς εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις ἀποτελεῖ προσφιλὲς μέλος τῆς ἀριστοκρατίας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑλληνικῆς παροικίας.

Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐκτιμῶσα τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ τὸ ἔθνος πολυτίμους αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν σταυρὸν τῶν Ταξιαρχῶν.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

Σ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ εἶχ' ὀρκίσει
Μιά χειμωλιάτικη κακὴ νυχτιὰ
Ἕνας καλόγερος σ' ἐρημοκλήσι
Νὰ πᾶν 'ς τὸν πόλεμο μέσ' 'ς τὴ φωτιά.

Τ' ἅγια Μυττήρια μεταλαβαίνουν,
Φιλοῦνε τρέμοντας τὴν Παναγιά,
Πέρνουνε τ' ἄρματα, 'ς τ' Ἀγραφα βγαίνουν
—Γήσου Καλόγερε . . . —Νάχετε 'γειά . . .

Πετοῦνε, φύγουνε, ἀντρειωμένοι
Κ' ἓνας τὸν ἄλλονε συχνὰ περνᾷ,
Τ' ἀσκέρι σύσσωμο μακρὰ προσμένει,
Διαβαίνουν ρέμματα, κάμπους, βουνά.